

lag, Folketinget aldrig burde have forladt, kan man naa til ved anden Behandling eller allerede i Udvalget at undersøge de forskellige Interessekollisioner, som unægtelig forbinde sig med dette Lovforslag; Spørgsmaalet om Statstilskud, Spørgsmaalet om, hvorvidt den frivillige Bespisning eller den offentlige skal være Hovedgrundlaget, Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være Bespisning in natura, eller om maaske, som nogle mene, Penge til Moderen til Bespisning er lige saa godt. Det er alt sammen Spørgsmaal, der maa brydes mod hinanden, indtil vi kunne komme til et Resultat og faa Sagen ført videre. Men eet er givet, at fra alle Sider ser man, at Loven af 1902 ikke er tilfredsstillende, men bør ændres. Og jeg synes, at naar man ved, at en Sag skal og maa løses, er det behageligere at komme et Skridt fremad, hver Gang man samles om den, end at blive staaende. Og selv om dette Skridt ikke bliver længere, end at vi komme til anden Behandling, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ganske vist har Ret i, at det desværre ikke gør noget Friskolebarn mæt, betyder det dog, at naar vi i næste Samling, hvad vi vel nok gøre, se Forslaget igen, kunne vi haabe at faa det gennemført.

For øvrigt er det vel ikke ganske umuligt, dersom man lægger god Villie deri, at faa Sagen op til Landstinget endnu i denne Samling. Paa det radikale Partis Vegne tilsiger jeg dertil Støtte fra deres Side, som maatte komme ind i et eventuelt Udvalg.

Hornstrup: Heller ikke for mig er der Anledning til at gaa dybere ind gaa Forslaget.

Naar den ærede Ordfører mener, at Spørgsmaalet om Bekostningen ikke kan komme til at spille nogen Rolle med Hensyn til Gennemførelsen af Forslaget, da kan det maaske gælde for Byerne. Derimod tror jeg ikke, det holder Stik for Landets Vedkommende. Man maa huske paa, at der ligge Skolerne spredte, og at der er der forholdsvis faa Børn, som ere trængende til den Forsorg, som Loven vil yde. Jeg tror derfor, at Arrangeringen af en saadan Bespisning af Skolebørnene der vilde medføre meget stor, alt for stor Bekostning i Forhold til, hvad der vilde opnaas derved.

Jeg maa tillige tage Afstand fra, at Staten skal have noget med denne Sag at gøre. Staten bør absolut intet Tilskud yde til en saadan Skolebespisning. Det er og maa absolut blive en kommunal Sag. For øvrigt kan ogsaa jeg anbefale Forslaget til at komme i Udvalg, hvor man saa maaske

kan komme et Skridt længere frem end ved Loven af 23. Maj 1902. Man kunde maaske komme dertil, at Kommunernes Ret til at yde Bidrag blev noget større end nu, og alene det vilde jo være et stort Fremskridt.

L. Rasmussen: Jeg har jo talt adskillige Gange før ved denne Sags Behandling her i Folketinget — thi, som den ærede Ordfører sagde, det er en gammel Sag, der har været for mange Gange —, og det var egentlig ikke min Tanke at tage Ordet i Dag, da jeg ikke har noget at føje til, hvad jeg har sagt tidligere. Lovforslaget er det samme som tidligere, og min Opfattelse af det er ogsaa den samme. Naar jeg alligevel har forlangt Ordet, er det egentlig foranlediget ved en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der, tror jeg, ser noget lignende paa denne Sag som jeg. Han henviste til Folketingets Vedtagelse i 1899 og nævnedes Ændringsforslaget fra i Fjor om Kommunernes Frihed i saa Henseende. Det er ogsaa den Vej, jeg mener vi kunne komme ud, dersom der overhovedet er nogen Vej. Det er det videste, vi kunne komme, og derfor har jeg ogsaa tidligere talt i den Retning her i Tinget og været med til Ændringsforslaget. Jeg har ikke det mindste imod, at vi stille Kommunerne saa frit som muligt. Det er dem, som kende Forholdet, det er dem, der bør have Ansvar, og det er ogsaa dem, der bør betale.

I øvrigt er min Stilling ogsaa i den Retning den samme som tidligere, at jeg mener, det gælder slet ikke alene og maaske ikke en Gang først og fremmest de skole-søgende Børn, men det gælder alle Børn. Intet Barn bør sulte, hvad enten det gaar i Skole eller ikke. Det er i Virkeligheden ogsaa efter den nuværende Lovgivning Kommunernes Pligt at sørge for, at det ikke finder Sted, og for saa vidt de undlade at opfylde deres Pligt i saa Henseende, var det heldigt, om vi ved en ny Lov kunde fremskynde, at de tog lidt bedre Vare paa Tingene.

For saa vidt er jeg altsaa ikke nogen Modstander af Forslaget, som ogsaa jeg mener, vi kunde naa noget videre end Loven af 1902, der ikke tillader Kommunerne noget paa dette Omraade, undtagen for saa vidt de kunne gaa i Ledtog med private Foreninger. En saadan Mistillid mener jeg ikke der er Grund til at vise Kommunalbestyrrelserne.

Med disse Ord skal ogsaa jeg for saa vidt igen i Aar anbefale Forslaget til videre Fremme, og jeg vilde ønske, at de ærede